

ΡΟΜΙΛΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν ἰστὴν γῆν τῶν ἱερθενῶνων.

Ἐπὶ χίλια καὶ ἑνιακόσα δεκαέξῃ
κανένας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξῃ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας προῆμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέ κ ι φράγκα καὶ ἰστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἰούnius, δεκαοκτώ,
Κουβέρνου πέσιμο φρικτό.

Χίλια τρακόσα καὶ ἑπτὰ καὶ ὄγδόντα,
ψάλλω Ζαήμηγν τὸν Κυβερνῶντα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὀκαθένας νέτης σκέτος,

Α'

Χαμπαράκι δὲν ἐπήρες;
πάνε πλέον οἱ Σωτήρες,
ὕπουργοὶ μᾶς ἤλθαν νέοι.

Πήρανε πολλοὶ ποδάρι,
καὶ νομίζεις, κιτρινάρη,
πῶς ὁ κόσμος ἀναπνέει.

Ὅμως κλάψε τὴν Πατρίδα,
ὅπου μὲς ἰστὴν καταγιδα
εἶδε καὶ καλὰ μοιραία.

Κι' ἂν βροντᾶ καὶ ἀστράπτῃ ἡ κτίσις
ἰστὸ Κουβέρνο μὴ ζητήσης
τοῦ Σκουλούδη τὴν παρέα.

Ἄντηχοῦν τριγύρω κρότοι,
καὶ ἐγὼ, φίλε πατριώτη,
πόθων ἔρμαιον καὶ ὄνειρων.

Ἐλυπήθηκα πολὺ
καὶ ἐποτίσθηκα χολή
μὲ τὴν πτώσιν τῶν Σωτήρων.

Σὲ μεγάλα γεγονότα
δὲν θὰ βλέπης σὰν καὶ πρῶτα
τοὺς Σωτήρας εὐμειδεῖς.

Καὶ γελῶντας σὰν παιδάκι
μήτε τὸν Μιχελιδάκη
σ' αὐτοκίνητο θὰ ὀδῆς.

Παίξε τοῦ στραβοῦ τὴν λύρα,
καὶ ἔλα κλάψε τὴν Ἑλλάδα,
τῶν δαφνῶνων τὴν κοιλάδα.

Ποῦμεινε χωρὶς Σωτήρα,
καὶ ἔγινε σὰν ἓνα χάνι,
ποῦ καθεῖς τὸν νοῦν του χάνει.

Σκέψου πῶς χωρὶς ἐκείνους
ἀπὸ δάφνας καὶ κοτίνους
ἔμεινε σχεδὸν γυμνή.

Καὶ σὲ βρῦσες, βρὲ κεφάλια,
ποῦ νεροῦ δὲν ἔχουν στάλα,
μ' ἄδειο τριγυρᾶ σταμνί.

Ὁ μόνοι μου Σωτήρες, σκούζει μὲ τᾶση θλίψη,
σὲ τοῦτῃ τὴν ἀντάρα
δὲν δίνω μὰ πεντάρα
καὶ ἂν τὸ ψωμὺ μὲ λείψη,
ὅσο λυποῦμαι τώρα, ποῦ λείπουν οἱ Σωτήρες,
καὶ ἰστὴν Ἀρχὴ τριγύρω φρενιάζουν ὀλετήρες.

Ἐπροτιμοῦσα, λέει, πενώσα νὰ φοφῆσω,
ἀλλὰ μὲ τοὺς Σωτήρας
τῆς γνώσεως, τῆς πείρας,
τὰ κῶλα μου ν' ἀφήσω.

Ποῦ νῦν ἐπιφανεῖς;
ποῦ μπάρμπας Στεφανῆς
νὰ σκοῦξη, νὰ φωνάξη.

Καὶ νὰ γεννήσῃ τρόμον
καὶ τῶν σιδηροδρόμων
γεφύρια νὰ τινάξη;

Ποῦ Γούναρης τῆς Πάτρας τὰ δόντια του νὰ τρίξη,
καὶ τὴν ρομφαίαν πάλλων,
κατὰ τῶν Ἀγγλογάλλων
πόλεμον νὰ κηρύξη;

Κι' ἐνφ' πυρίνη γύρω ξαπλόνεται νεφέλη
μὲ βρόντους καταιγίδων,
τίνος βαστοῦν τὰ κότσα στρατεύματα νὰ στέλλῃ
κατὰ τῶν Προστατῆδων;

Ἔχω πολὺ μαράζι...
τίνος τὸ στήθος βράζει
σὰν μούστος μὲς' στὴ μπότσα;

Τίνος βαστοῦν τὰ κότσα
μὲς' στῶν ἐτῶν τὸ βάρος
νὰ δείχνῃ τέτοιο θάρρος;

Ποῦ μένος τώρα πλέον;
ποῦ χέρι ρωμαλέον
ν' ἀρπάξῃ σακαράκι.

Καὶ κρᾶζων: ἴτε, παῖδες,
καὶ γέροι κουνενέδες,
νὰ κἀνῃ πατατράκι;

Σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
τῆς παγκοσμίου τρέλλας
ποῦ τρίξιμο γερὸ
γεροντικῆς μασέλας;

Κανεὶς ἀποκλεισμός,
κανένας ὀργασμὸς
σὰν πρὶν' στοὺς κυβερνῶντας.

Σήμερ' ἀποστρατεία,
μὰ καὶ σιτοφορτία
φθάνουν γιὰ τοὺς πεινῶντας.

Χωρὶς Σωτήρας χάλι
κι' ἀδράνεια μεγάλη
καὶ μούχλας καθεστῶτα.

Σοῦρχεται νὰ ξεράσῃς
ὅταν δὲν βλέπῃς δράσεις,
μῆτε καμμιά νότα.

Ἵτάς κρίσεις τὰς ἀγρίας
στερεῖται σωτηρίας
τὸ κράτος τὸ σακάτικο.

Καράβια' στὸν λιμένα
δὲν στέκονται δεμένα,
μὰ πῆρυν δλα πράτικο.

Κλάψετε τὴν Ἑλλάδα σας
τὴν κἀτισχνῆ γελάδα σας,
δὲν ἔχει πιὰ μαστάρια.

Ἦταν κι' αὐτὸ τῆς μοίρας μου
νὰ χάσω τοὺς Σωτήρας μου,
τὰ μόνα μου καμάρια.

Πῶς τώρα πλέον ἡ πτωχὴ
χωρὶς Σωτήρας μοναχὴ
ἔμπορῶ κι' ἔμπροδς καὶ πίσω
τοὺς ξένους νὰ κτυπήσω;

Πῶς θὰ ἔμπορῶ χωρὶς αὐτοὺς
τοὺς Ἀρηδες τοὺς δυνατοὺς
νὰ χω πολέμου πόθο;

Πῶς θὰ ἔμπορῶ μονάχη μου
στὸ δόγιο τὸ στομάχι μου
λιγούραις νὰ μὴ νοιώθω;

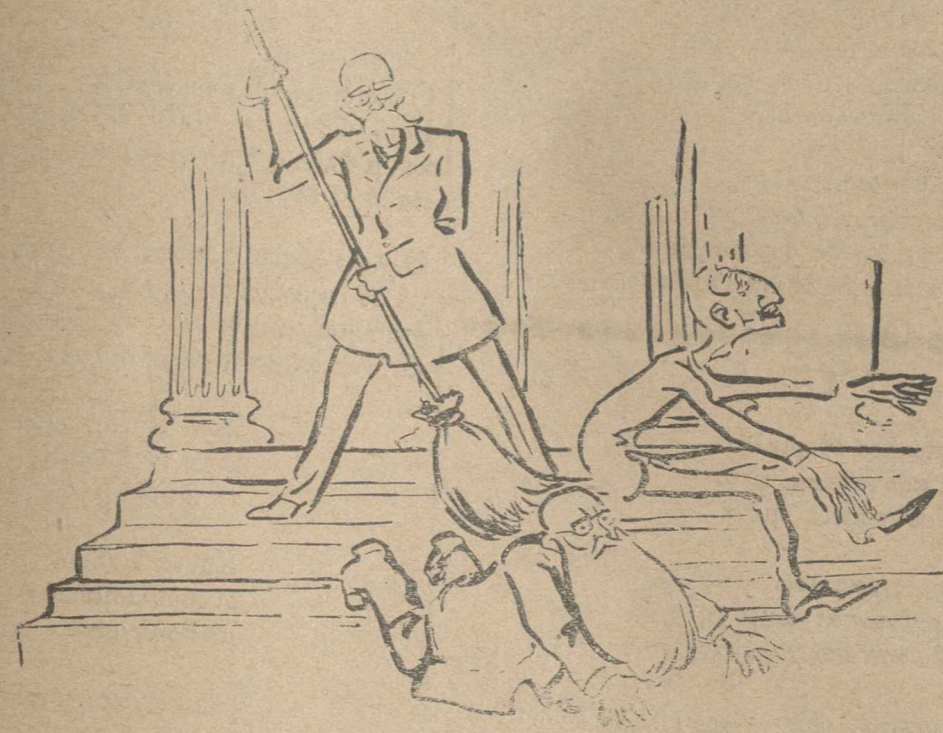
Β'

Π. — Ὡ πλάσμα κεχηναῖον,
μ' ἀρέσει κάθε νέον,
μ' ἀρέσει κάθε σπᾶνιον.

Μ' ἀρέσουν γεροντάκια
νὰ στρίβουν τὰ μουστάκια
μὲ κόρδωμ' ἀρειμάνιον.

Ἵτάς κρίσεις τὰς μεγάλας
ὁ κάθε Μαθουσάλας
μ' ἀρέσει, Φασουλῆ,
τὸ Σύμπαν ν' ἀπειλή
καὶ μ' ὄλους νὰ τὰ βάζῃ,
κι' ὁ κόσμος νὰ καλῇ
παπᾶ νὰ τὸν διαβάξῃ.

Μ' ἀρέσει, Φασουλῆ μου, νὰ χουν τὰ νευρικά των,
καὶ μὲς' στὸ καλοκαίρι
ν' ἀνάβουνε κι' οἱ γέροι,
καὶ νὰ τοὺς πιάνουν ὄλους τὰ φεγγαριάτικα των.

Μ' ἀρέσει μὲς' στῆς ζέσταις
Ἀρηδες φαλακροὶ
νὰ κάνουνε κρι κρι
καὶ νὰ μᾶς βγάξουν φέσταις.

Πῶς ἡ ψυχὴ μου χαίρει
ὅταν τὸ καλοκαίρι
Ἀρηδες ἀνατέλλουν.

Κι' ἐν μέσφ' τόσων σάλων
κατὰ τῶν Ἀγγλογάλλων
στρατεύματ' ἀποστέλλουν.

Δὲν ξέρεις πῶς μ' ἀρέσουν εἰς ἐποχὴν καυμάτων,
ὅπου μᾶς πυρπολεῖ
ὁ Φοῖβος, Φασουλῆ,
ταῦτα Κυβερνήσεις κλεινῶν κατορθωμάτων.

Μ' ἀρέσει νὰ σκιρτοῦν
καὶ ξίφη ν' ἀναρτοῦν
μὲ νεαρὰν καρδίαν.

Κι' ἐγὼ μὲ τὸ Κουβέρνο
κατήφορο νὰ πέρνω
κρατῶν ζουρλομανδύαν.

Μ' ἀρέσει κι' ἡ λαντέρνα
νὰ παίξῃ γιὰ Κουβέρνα,

ποῦ γίνονται χαφιέδες
κλεινῶν Ἑλλήνων παῖδες.

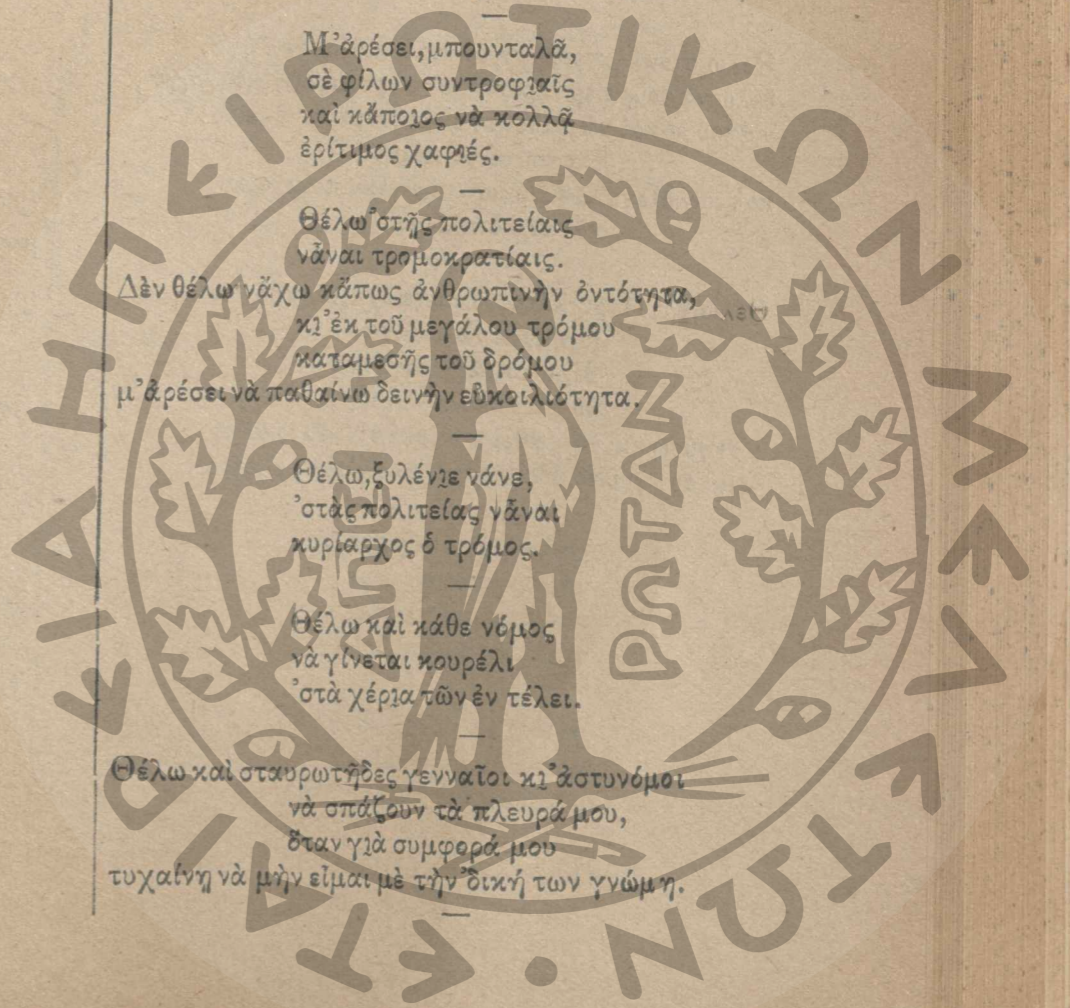
Μ' ἀρέσει, μπουνταλά,
σὲ φίλων συντροφιάς
καὶ κάποιος νὰ κολλᾷ
ἐρίτιμος χαφιές.

Θέλω στῆς πολιτείας
νὰ ναὶ τρομοκρατίας.
Δὲν θέλω νὰ χω κάπως ἀνθρωπίνην ὄντοτητα,
κι' ἐν τοῦ μεγάλου τρόμου
καταμεσῆς τοῦ δρόμου
μ' ἀρέσει νὰ παθαίνω δεινὴν εὐκαιριότητα.

Θέλω, ξυλένιε νάνε,
στὰς πολιτείας νὰ ναὶ
κυρίαρχος ὁ τρόμος.

Θέλω καὶ κάθε νόμος
νὰ γίνεταὶ κουρέλι
στὰ χέρια τῶν ἐν τέλει.

Θέλω καὶ σταυρωτῆδες γενναῖοι κι' ἀστυνόμοι
νὰ σπάζουν τὰ πλευρά μου,
ὅταν γιὰ συμφερά μου
τυχαῖνῃ νὰ μὴν εἶμαι μὲ τὴν δική των γνώμη.

Τρομοκρατία, φίλε μου, μ' ἄρῆσει κατὰ πάντα,
θέλω χαφιέδες μυστικοὶ
νὰ με σφαλοῦν στή φυλακὴ
δίχως νὰ ξέρω γιάντα.

Μ' ἄρῆσουν ἢ μαγκούραις,
μ' ἄρῆσουν ἢ κουμπούραις
τοῦ κράτους νὰ ρυθμίζουν τὴν ἐξωτερικὴν
κα' ἐντὸς πολιτικὴν.

Ἐπιθυμῶ ποῦ λῆς
νὰ σπάζουν κεφαλαῖς,
ποῦ σὲ ροπαλοφόρους δὲν φέροντ' εὐαγῶγως,
θέλω νὰ πίπτῃ ράβδος ἔπου δὲν πίπτει λόγος.

Γ'

Φ. — Αὐτά, βρὲ Περικλέτο,
καὶ πάντοτε καὶ φέτο
ἄρῆσουν καὶ σ' ἔμένα.

Χωρὶς χαφιέδων μάτι
μαραίνονται τὰ κράτη
καὶ πάνε' στὰ χαμένα.

Θέλω κι' ἐγὼ τὸ θρέμμα τῆς γῆς τῶν Παρθενῶνων
κι' ὁ ποῦρος πατριώτης
χαφίς νὰ γίνω πρώτης,
ποῦ νὰ κατασκοπεύω κι' ἀγάλματα προγόνων.

Θέλω στὸν Πατριάρχῃ νὰ πάω καὶ στὸν Ρήγα,
θέλω νὰ τοὺς φερμάρω κι' αὐτοὺς τοὺς δρό, κολλήγα,
ν' ἀκούσω καὶ νὰ μάθω τί σκέπτονται κι' ἐκείνοι
γιὰ τοῦτο τὸ καμίνι,
καὶ τῶν Μεγαλοσταύρων τὴν νέαν πολιτείαν
καὶ τὴν διπλωματίαν.

Θέλω, βρὲ Περικλέτο, σὲ παναρχαίων χρόνων
μνημεῖα νὰ καθίσω,
θέλω σικιάς προγόνων
νὰ παρακολουθήσω,
ν' ἀκούσω καὶ νὰ μάθω πῶς σκέπτονται καὶ τί
νομίζουν γιὰ τὸ Ροῦπελ κι' ἐκεῖν' οἱ σκελετοί.

Θέλω μὲ κάθε μπράβο,
κάθε μαγκουροφόρο,
προπάππων νὰ συλλάβω
σικιάς ἐπ' αὐτοφώρω.

Κι' ἂν φάσματα προγόνων
καὶ μίαν λέξιν μόνον
εἰποῦν κατὰ Βουλγάρων.

Θέλω νὰ τὰ τσακίσω
καὶ νὰ τὰ φυλακίσω
ἀμέσως ἄρον ἄρον.

Κι' ἀπὸ σικιάς προγόνων
ν' ἀνυμνηθῆ με τόνον
διπλωματία νέα.

Ποῦ ξέρεις, κακομοίρη,
πῶς σ' ἔλους ἔχει σπεῖρει
φρονήματα γενναῖα.

Θέλω καὶ κάθε φάσμα προγόνου νὰ φορέσῃ
Βουλγάρικο καλπάκι κι' ἔθνικοφρόνων φέσι,
καὶ μ' ἄλλους διπλωμάτας νὰ μὴ συνομιλῆ
παρὰ μετὸν Πασάρωφ καὶ μετὸν Κεμαλή.

Θέλω καὶ τοὺς προπάππους μεγάλους κατασκοποῦς
μὲ σύστημα, μὲ τέχνη, καὶ μετὰ χαφιέδων τρόπους,
ἐπιθυμῶ χαφιέδες νὰ τοὺς ἰδῶ τρανοὺς
καὶ νὰ κατασκοπεύουν ἐμᾶς τοὺς ζωντανούς.

Σὰν Ἕλλην νέου κόσμου
θέλω τὸν Παπαφλέσσα
νὰ τὸν ἰδῶ με φέσα.

Καὶ νὰ διαδοῦν ἐμπρὸς μου
οἱ σουβλισμένοι Διάκοι
με Βουλγαρίας καλπάκι.

Ὅμως χαρήτε, παιδες,
κυλοῦν οἱ τετζερέδες
καὶ ἔρισκουν τὰ καπάκια.

Καὶ σήμερα ξανά
Ζαήμης κυβερνᾷ,
πλὴν δίχως τὰ καπάκια.

Μέσα στὴν τόση φούρια
Κυβέρνησις καινούρια.
Ἐν τούτοις δὲν μ' ἄρῆσει, κι' ἂν μ' ἔρωτᾷς γιατί,
μοῦ λένε, Περικλέτο, πῶς εἶναι συνετή.

Τώρα καμμιά συγκίνησις, τώρα καμμιά φρίκη...
ἄχ! ποῦναι τώρα, βρὲ παιδιὰ,
ἐκεῖν' ἢ τρομερὴ βραδρᾷ,
ποῦ μοναχὴ τῆς ἀναψῆς μιὰ πυριταποθήκη;

Βομβαρδισμός, βομβαρδισμός, ἐφώνησαν πολλοί,
ὁ στόλος ὁ Συμμαχικὸς μᾶς βομβαρδοῦσε.
Ἐκεῖν' οἱ Μεγαλοσταύροι, ποῦχουν σεβντᾶ' στὰ στήθεα,
φαίνεται πῶς πιαστήκανε μετὸν Ἀντάντ' στ' ἀλήθεια.
Θαρροῦσα πῶς με κινήσουν στρατεύματα ξιφήρη
κι' ἔβλεπα κόσμον γύρω μου μετὰ πανικὸν φρενήρη.
Μπάμ μπούμ, μεγάλος χαλασμός, κι' ἔτραχαν ὁλοένα,
κι' ἡ βᾶτος κατεφλέγετο τῆς γῆς τῆς διαπύρου,
μὰ κρῖας τρόμος ἔκοψε, βρὲ Περικλή, κι' ἔμένα
μήπως μοῦ βομβαρδίσουνε τὸ σπῆτι τοῦ Φαλήρου.

Π. — Ὅσοι λοιπὸν σαλιάρη,
ποῦ στὸν καιρὸν τοῦ θέρους
κάνεις τὸ παλλημᾶρι
κι' ἀνάβεις σὰν τοὺς γέρους.